Anul al 68-lea

4 PAGINI 4 LEI

Nr. 204 Sâmbătă 1 Septembrie 1951

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Ad-ţiei Poştelor şi Telecomunicaţiilor No. 20.064/939

ABONAMENTE CAPITALA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei
Str. Const. Mille 14
Tel. 5.28.90.

UNIVERSUL

ABONAMENTE PROVINCIA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei din capitalele raioanelor

Apare sub conducerea unui comitet

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10.

Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

SEMNEAZĂ PENTRU PACE MARELE POPOR SOVIETIC

Apelul pentru încheerea unui Pact al Păcii între cele cinci puteri a obţinut un succes răsunător în majoritatea ţărilor lumii. Oamenii cinstiţi au văzut, dela început, în calea preconizată de Consiliul Mondial al Păcii soluţia pentru destinderea situaţiei internaţionale şi realizarea unei veritabile colaborări între state în scopul asigurării unei păci trainice şi îndelungate. Până acum circa 450 de milioane de oameni au semnat Apelul şi în numeroase ţări campania se intensifică pe zi ce trece demonstrându-se astfel că, departe de a se lăsa intimidate de provocatorii de război imperialişti tot mai turbaţi şi mai lipsiţi de scrupule, popoarele înţeleg să pună în balanţa păcii forţa unităţii şi combativităţii lor crescânde.

Comitetul Sovietic pentru apărarea păcii a chemat în aceste zile marele popor sovietic să-şi adauge semnăturile sale la sutele de milioane de semnături deja aşternute pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii.

Toţi ştiu cât de adâncă este dragostea de pace a oamenilor sovietici, cu câtă vigoare sfărâmă ei uneltirile duşmanilor păcii. Deaceea manifestările poporului sovietic în apărarea păcii umplu de bucurie şi speranţă inimile luptătorilor pentru pace până în cel mai îndepărtat colţ al lumii, îi înarmează cu încrederea fermă în victorie.

Pentru oamenii sovietici semnarea Apelului Consiliului Mondial al Păcii este o adevărată sărbătoare. Intre năzuinţele lor, între munca lor eroică închinată construirii unor giganţi ai energiei pusă în slujba fericirii şi belşugului Patriei lor Sovietice, pe care o vor mai bogată, mai puternică, mai pilduitoare în lume, şi între politica Guvernului şi Statului Sovietic există o armonie deplină.

Politica externă a Statului Sovietic exprimă în liniile ei mari, ca şi în cele mai mici amănunte, aspiraţiile de pace ale oamenilor sovietici. Inalta principialitate, fermitatea de neclintit, intransigenţa şi continuitatea cu care apără cauza păcii Statul Sovietic găseşte sprijinul şi adeziunea conştientă a poporului sovietic. Această unitate de nesdruncinat între conducătorii Statului Sovietic şi popor s'a clădit dealungul deceniilor de luptă pentru pace şi socialism când poporul nu a fost niciodată înşelat în încrederea sa faţă de iubiţii săi conducători, faţă de gloriosul partid al lui Lenin şi Stalin.

Nimic asemănător nu se poate observa în ţările stăpânite de aţâţătorii la război. Acolo s'a săpat o prăpastie adâncă între masse şi guvernele trădătoare care fac jocul imperialismului american. Acolo conducătorii trădători ai intereselor naţionale înhămaţi la carul agresiunii imperialiste sunt uriţi de popoare şi popoarele ştiu că dorinţele proprii de pace şi progres se vor realiza numai prin luptă împotriva guvernelor „lor", prin silirea acestor guverne de a reveni la o politică de pace.

Numai ură pot avea oamenii pentru organizatorii groaznicului măcel din Coreea, pentru cei care reînvie fascismul şi militarismul în Germania Occidentală şi Japonia şi pregătesc cu ajutorul epavelor condamnate de istorie deslănţuirea unui al treilea război mondial. Mânie şi hotărîre mai tenace de luptă stârnesc în sufletele partizanilor păcii din apus pregătirile de război, cursa înarmărilor, refuzul imperialiştilor anglo-americani de a ţine seamă de voinţa clar manifestată a sute de milioane de oameni care cer încheerea unui Pact al Păcii între cele cinci puteri.

Găunoasa demagogie pacifistă a imperialiştilor — ilustrată între altele, în ultima vreme, prin încercările de mistificare a opiniei publice făcute de Morrison, Truman şi Congresul american, — este respinsă cu indignare şi dispreţ de oamenii cu judecată. Ei, oamenii cu judecată cer fapte pe care să se clădească pacea şi nu vorbe goale. Ei cer adoptarea singurului program concret care duce la pace, programul mişcării mondiale a partizanilor păcii, programul susţinut de Uniunea Sovietică la Organizaţia Naţiunilor Unite şi în toate conferinţele internaţionale. Acest program preconizează renunţarea la politica de forţă şi de ameninţare cu recurgerea la forţă şi începerea unor tratative cinstite între statele care poartă principala răspundere în menţinerea păcii. Discuţiile între guverne duse în spiritul egalităţii şi respectului reciproc pot aplana conflictele şi diferendele existente şi pot creea atmosfera necesară reluării schimburilor economice, culturale, de idei etc. atât de necesare pentru ridicarea nivelului de traj al omenirii. Aceste discuţii pot şi trebuesc să fie impuse celor care le resping astăzi, de unitatea în lupta pentru pace a popoarelor.

„Pacea — spune I. V. Stalin — va fi menţinută şi consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menţinerii păcii şi o vor apăra până la capăt".

Poporul sovietic a luat de mult în mâinile sale cauza menţinerii păcii. El îşi va afirma şi cu prilejul campaniei pentru strângerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru încheerea unui Pact al Păcii între cele cinci puteri hotărîrea sa de a ţine sus steagul păcii, pentru ca să-l vadă şi să-l urmeze neşovăitor toate popoarele lumii.

Nicolae Popescu

Protecţia muncii este inexistentă în Iugoslavia

SOFIA 31 (Agerpres). — După cum anunţă Agenţia Telegrafică Bulgară, ştiri venite din Iugoslavia arată că regimul titoist lipseşte pe muncitori de orice măsuri privind protecţia muncii.

Din cauza politicii titoiste de ignorare totală a intereselor clasei muncitoare, numărul accidentelor de muncă a luat proporţii îngrijorătoare în Iugoslavia. Insăşi fiţuica fascistă BORBA este nevoită să recunoască că majoritatea accidentelor de muncă au avut loc „după munca de opt ore", adică din cauza extenuării muncitorilor, care sunt siliţi să lucreze câte 14—15 ore pe zi, şi asta „intensiv", adică după metodele cele mai rafinate de exploatare, copiate dela monopoliştii americani.

Muncitorii iugoslavi nu primesc niciun fel de îmbrăcăminte de protecţie şi din această cauză sunt expuşi accidentelor. In mucile cele mai grele, muncitorii dela centralele electrice din Mavrovo, care lucrează în apă până la brâu nu au nici cisme de cauciuc şi nici îmbrăcăminte adecvată. Multe arsuri ale muncitorilor dela turnătoria din Osiek ar fi putut fi evitate dacă muncitorii ar fi avut mănuşi de asbest şi cisme.

Noi aspecte din lupta ţărănimii iugoslave împotriva regimului titoist

MOSCOVA 31 (Agerpres). — Ziarul PENTRU O IUGOSLAVIE SOCIALISTA, organul emigranţilor revoluţionari iugoslavi aflaţi în U.R.S.S., publică în ultimul său număr noi date în legătură cu mizeria pe care o îndură oamenii muncii din Iugoslavia şi în legătură cu lupta acestora împotriva regimului fascist al lui Tito.

Pentru a îndeplini planurile de război urzite de imperialiştii americani şi englezi, banda fascistă dela Belgrad sileşte pe muncitorii din mine, întreprinderi militare, şantiere, etc. să lucreze până la extenuare. Până şi fiţuica fascistă BORBA a fost nevoită să recunoască că pe toate şantierele din Serbia, muncitori lucrează „peste orele de lucru".

Pe şantierul „Bukovik", timpul de lucru a fost prelungit până la 13 ore pe zi. Acelaşi program de lucru a fost impus şi muncitorilor de pe şantierele din Belgrad, precum şi docherilor. In portul Ploce, ienicerii lui Rankovici silesc pe docheri să lucreze zilnic 14 ore. In ciuda faptului că există o lege care prevede plata orelor suplimentare, titoiştii nu ţin seama de ea şi nu plătesc muncitorilor drepturile ce li se cuvin.

Muncitorii răspund exploatării mereu crescânde la care sunt supuşi de către fasciştii titoişti prin intensificarea luptei împotriva regimului fascist. Muncitorii dela mina de bauxită din Drniş, care lucrează pentru scopurile agresive ale titoiştilor şi pentru exportul în ţările capitaliste, au micşorat producţia cu 40% faţă de prevederile planului. Prin acte de sabotaj, muncitorii din transporturi au desorganizat în mare măsură circulaţia.

In ciuda demagogiei titoiste în jurul asa ziselor consilii muncitoreşti de pe lângă întreprinderi oamenii muncii din Iugoslavia nu se lasă înşelaţi pentrucă ei pot vedea zilnic cu ochii lor faptul că banda fascistă a lui Tito, care a lichidat cuceririle revoluţionare, se străduieşte acum să restaureze şi să întărească poziţiile capitaliştilor.

DELEGAŢIA DE ŢĂRANI ROMÂNI IN U.R.S.S.

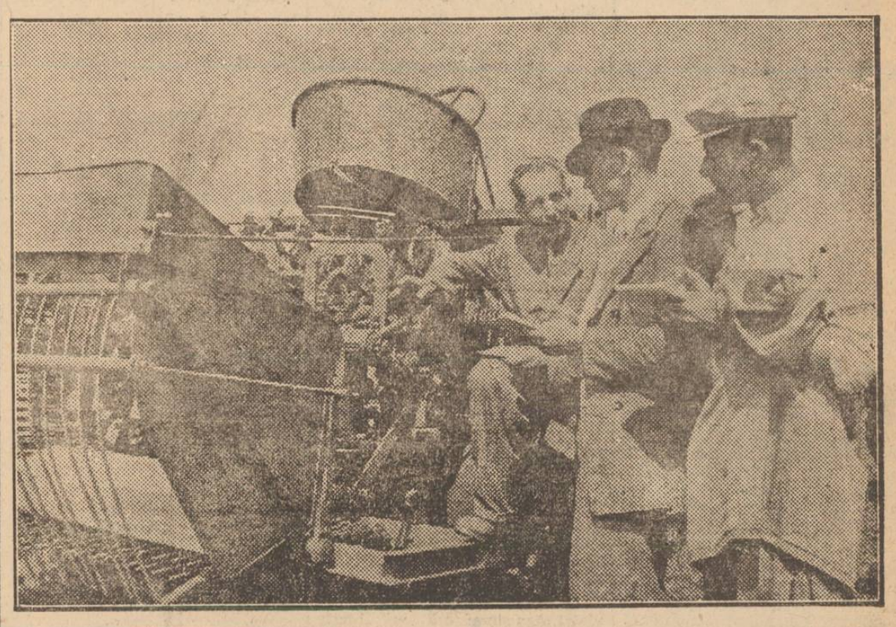

Delegaţia de ţărani români examinând combina pentru recoltarea sfeclelor la SMT-ul Talov, regiunea Voronej.

Doi mari poeţi ai Americii Latine oaspeţi dragi ai ţării noastre

De câteva zile se află în ţara noastră doi mari soli ai popoarelor Americii Latine: poetul chilian Pablo Neruda, membru al Consiliului Mondial al Păcii şi poetul cuban Nicolas Guillèn, care au participat la Festivalul Mondial al Tineretului şi Studenţilor pentru Pace dela Berlin. Ei au sosit în Republica Populară Română ca oaspeţi ai Institutului Român pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea şi ai Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

In aceste zile, oaspeţii dragi au vizitat o serie de locuri din ţara noastră, dorind să cunoască realizările regimului de democraţie populară. Intre altele, ei au vizitat şantierul „Casei Scânteii", despre care marele poet chilian a spus că este „o realizare de care se pot mândri toţi oamenii progresişti din lume".

Deasemenea ei au vizitat Oraşul Stalin, petrecând momente de neuitat în „oraşul ucenicilor" şi în noul cartier muncitoresc, ale cărui clădiri masive se înalţă mândre în oraşul care poartă numele marelui stegar al păcii, I. V. Stalin.

Cei doi poeţi ai Americii Latine au putut astfel să facă o comparaţie între viaţa plină de lipsuri şi suferinţe din ţările lor înrobite de imperialişti, şi viaţa înfloritoare din patria noastră liberă.

Ei au putut vedea în special deosebirea fundamentală dintre condiţiile de viaţă şi desvoltare ale fericitului tineret din ţara noastră şi viaţa de mizerie şi vagabondaj la care sunt condamnaţi tinerii din ţările capitaliste.

Vizita celor doi mari poeţi ai Americii Latine le dă prilejul să vadă luând fiinţă şi în ţara noastră acel uriaş viitor luminos pentru care au luptat şi luptă popoarele din întreaga lume. Cuvintele lor pline de admiraţie pentru realizările poporului muncitor din ţara noastră, realizări care au devenit posibile datorită eliberării ei de către glorioasa Armată Sovietică şi ajutorului neprecupeţit al marii Ţări a Socialismului victorios, — însufleţesc pe oamenii muncii din R.P.R. în lupta pe care o duc pentru construirea socialismului şi pentru apărarea păcii. Glasul lui Pablo Neruda, pe care imperialiştii americani şi lacheii lor din Chili vor să-l înăbuşe, răsună liber în ţara noastră, ca şi în toate ţările lagărului democratic antiimperialist.

Marele poet este cunoscut şi iubit de oamenii muncii din patria noastră. Minunatele lui poeme „Să se trezească pădurarul", „Cântec de dragoste pentru Stalingrad", „Fugarul", „Cântec de anul nou Patriei mele în beznă", „Cântec pentru Bolivar" şi altele, care au apărut în traducere românească prin reviste sau în volume, sunt cunoscute şi preţuite în ţara noastră.

Odiseea emoţionantă a poetului hărţuit de poliţia călăului Gonzales Videla, a fost urmărită de oamenii muncii din ţara noastră cu o ură neîmpăcată împotriva celor care-l prigoneau şi cu o totală încredere în victoria cauzei pentru care luptă Pablo Neruda. Pablo Neruda, „fugarul", va învinge după cum va învinge şi poporul său, care va izgoni clica lui Videla şi-şi va cuceri libertatea.

La fel, va învinge şi poporul cuban înrobit de imperialiştii americani. Cântecele înflăcărate ale lui Guillèn, dintre care unele au fost publicate în ţara noastră, răsună puternic, mai puternic decât urletele turbate ale aţâţătorilor la război.

Pablo Neruda şi Nicolas Guillèn găsesc în ţara noastră confirmarea încrederii lor în victoria popoarelor, în victoria socialismului. Ei sunt primiţi cu toată dragostea pe care o merită aceşti neînfricaţi luptători pentru pace, aceşti soli ai popoarelor Americii Latine.

(Agerpres).

Gânduri pe marginea Hotărârii

Am citit cu lacrimi de emoţie şi de bucurie în ochi Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român şi a Consiliului de Miniştri, prin care se dă atâta cinste şi ajutor cadrelor didactice.

Eu sunt un învăţător pensionar. Imi aduc bine aminte cât eram de umiliţi, hărţuiţi şi mutaţi dintr'un loc într'altul pentru motive cu totul neserioase, de către conducătorii din trecut care aveau interesul să ţie poporul în umbră şi întuneric.

Câte mutări, şicane şi anchete n'am avut!

Acum, fiind în etate de 80 ani, am ajuns şi eu să văd în fruntea scumpei noastre ţări, un guvern drept, cinstit, care într'un timp scurt a făcut atâtea lucruri mari şi bune pentru toţi cetăţenii cinstiţi şi care n'a uitat nici de învăţători.

CHIRIAN ADĂMOIU
Învăţător pensionar com Sămbăta de Sus raionul Făgăraş regiunea Sibiu

MEŞTEŞUGARII COOPERATORI IN FAŢA PRIMULUI LOR CONGRES

Cooperaţia de producţie meşteşugărească a început să se organizeze pe ramuri distincte, abia în Aprilie 1949 sub îndrumarea comisiei de organizare a Cooperaţiei.

Creşterea continuă a numărului cooperativelor, precum şi stadiul înaintat al desvoltării lor a determinat după Congresul cooperaţiei de consum din Martie 1950, constituirea Comisiei de Organizare a Cooperaţiei de Producţie Meşteşugărească Casnică şi de Invalizi, ca organ independent.

Un număr foarte important de cooperative au devenit în intervalul dela 1949 şi până azi mici industrii, iar restul cooperativelor vor deveni şi ele foarte curând, datorită sprijinului pe care Statul îl acordă în mod permanent.

Acest fapt a determinat convocarea primului Congres al cooperaţiei meşteşugăreşti pentru constituirea Uniunii Centrale a Cooperativelor de Producţie.

VALORIFICAREA DEŞEURILOR ŞI A RESURSELOR LOCALE

Cooperaţia de producţie meşteşugărească are ca sarcină principală valorificarea tuturor deşeurilor şi a resurselor locale.

Cooperativele de pielărie confecţionează din deşeuri pantofiori pentru copii, ghetuţe, sandale, pantofi de damă, sandale de damă, articole de marochinărie, articole de sport, articole de curelărie, reparaţii de încălţăminte, pantofi bărbăteşti şi de damă, împletiţi, etc. Cooperativele de lemnărie lucrează din deşeuri de lemn piese de şah, jucării şi diferite alte articole de larg consum. In metalurgie se întrebuinţează deşeurile de tablă, iar în produse chimice rumeguş, span, aluminiu, etc.

Materiale care până acum erau nefolosite, ca de exemplu capacele de metal şi cutiile uzate, sunt azi întrebuinţate pentru fabricarea de şaibe, rondele, agrafe etc. Din deşeurile de metal se fac diferite capace, paftale, cătărămi, inele pentru mânere, blacheuri, cutii mici, chei, scrumiere, cupe, şaibe, garnituri, capse pentru cismari, mărţişoare, etc.

N. Silvianu

(Continuare în pag. 4-a)

INSEMNĂRI

O EXCURSIE DE PLĂCERE

Excursiile de plăcere au o veche reputaţie proastă, încă dinainte de a se fi inventat autobuzul ca mijloc aproximativ de transport.

Adevărat este însă că o excursie cu peripeţii neplăcute, este singura excursie de plăcere care nu se uită. Din aceste puncte de vedere un autobuz este uneori, dacă nu ai şansă, o cutie de surprize, oarecum mobilă, făuritoare de multe amintiri neuitate.

De aceea mi-am propus o excursie de plăcere la Bran, locul unor amintiri din tinereţe.

Mi-am spus că astăzi e simplu: iau un autobuz şi, conform mersului oficial, care este o garanţie şă o promisiune ademenitoare, într'o oră sunt la Bran. Aşa dar, într'o zi, dus şi întors, agreabil. Oricum, respir un aer curat de munte cu faimă tonică.

Zic, să o iau mai de dimineaţă, ca să câştig timp. Nici nu se făcuse ora 6 şi eram la staţia de autobuze pentru cursa programată la ora 6.30. Socoteala de acasă, minunată. De altfel proiectarea şi visurile ei au fost, mai ales prin contrast, o superioară delectare.

La staţie, afară autobuzele; înăuntru casa de bilete. Am aşteptat. Auzeam maşina de muşcat bilete specifică gărilor de C.F.R. ţăcănind după ghişeul mort, şi eram dispus să apreciez acustic şi asta, ca o mare plăcere. Parcă se înscria, rar, la un telegraf secret, ritmul accelerat a ceea ce se cheamă febra călătoriei.

N'am mai avut însă loc. Un superstiţios ar fi spus: „N'am avut noroc", dar eu nu sunt superstiţios. Am apreciat realitatea şi am luat-o aşa cum este. Luptând însă, — adică persistând. Şi, prevăzător, am luat bilet pentru 10.30. Aveam în buzunar, mai mult de cât un bilet de loterie la care-ţi câştigi costul: aveam bilet de intrare sigură la o excursie de plăcere.

La ora 10 jumătate, am plecat Ca unul ce-i aşteptasem plecarea dela 6 dimineaţa, era cât pe ce să-l pierd.

Eh, zic. Voi respira aer de munte!

Dar numai cât porni autobuzul şi parcă intrasem într'o tenace regiune de rafinării, de terenuri petrolifere. Un miros pătrunzător de benzină inundă cutia mea cu surprize. Platoul neted deoparte şi munţii negri de brad sănătos verde-închis se perindau inutil, decorativ numai, fără să poată fi adulmecate prin miros. Nu erau incolore, dar erau inodore.

Am ajuns.

Castelul feudal, mucegăit pe stâncă şi azi inutil îmi explică prin izolarea stăpânilor acelor locuri, de ce nu s'a făcut un mic trenuşor prin acel ţinut de ţărani curaţi, care trebuiau să umble, să se mişte, pentru a-şi câştiga o bucată de mămăligă, şi pentru ce o staţiune atât de frumoasă a rămas până acum câţiva ani fără electricitate, cu căderile de apă la nas.

Dar n'avui răgaz de consideraţiuni. Din prima clipă, graţie... izolării celor din castel, care n'aveau grija transportului altora, se puse problema întoarcerii.

E, desigur autobuzul şi... „Mersul autobuzelor". Insă pe lângă asta trebue bilet, şi loc.

Atunci am luat cursa spre Moeciu spre a-mi asigura chiar dela capătul cursei, un loc. Şi l'am avut. Dar nici asta nu a fost destul. Am constatat pe urmă. Mai trebuia ca autobuzul să meargă. Şi a mers niţel. Dar nu mult Ca vreo 6 kilometri din cei 30. In plină frumuseţe de priveliste, şi, în sfârşit, un aer minunat, o pană de motor. Nu ştiu de ce se cheamă „pană". Nu are nimic uşor sau sburător în ea. Precum ştiţi, — din contră.

Ca să zic aşa, fără a exprima un paradox, era o pană grea.

După două ore de aşteptare am pornit-o pe jos. Şase kilometri până la Râşnov, ca să iau trenul.

Şi, asta a fost într'adevăr o excursie de plăcere. De aici şi titlul.

Şi fiindcă orice istorioară, ca şi fabulele trebue să aibă o concluzie, iat-o:

La Bran s'a pus lumină electrică. Trebue să se facă şi o comunicaţie sigură, satisfăcătoare care să dea populaţiei unei regiuni întregi, frumoasă şi populată, posibilitatea de a călători care, pentru viaţa oamenilor deacolo, nu este o excursie de plăcere ci o necesitate absolută.

Demostene Botez

Vizitele delegaţiei de colhoznici sovietici în diferite regiuni ale ţării

Colectiviştii şi tehnicienii de pe ogoare trag cât mai multe învăţăminte din îndrumările şi sfaturile date asupra aplicării metodelor agrotehnice sovietice

Cluj, 31 (Agerpres). — Plină de învăţăminte a fost pentru muncitorii agricoli, colectiviştii şi ţăranii muncitori din regiunea Cluj, vizita grupului condus de Ana Ivanovna Scerbova din delegaţia de colhoznici, muncitori dela SMT şi sovhozuri, specialişti şi tehnicieni în domeniul agriculturii din U.R.S.S.

Cu prilejul consfătuirii organizate la încheerea vizitei, în sala mare a Sfatului Popular regional, cu preşedinţii şi organizatorii de partid din gospodăriile agricole colective, directorii gospodăriilor agricole de Stat şi staţiunilor de maşini şi tractoare, tehnicieni şi muncitorii agricoli, d. Victor Leniş, preşedintele comitetului executiv al sfatului popular regional Cluj, a arătat cât de folositoare au fost învăţămintele împărtăşite cu ocazia vizitei delegaţiei sovietice din anul trecut. Aplicarea acestor învăţăminte a dus la importante rezultate în sectorul socialist al agriculturii. Prin aplicarea metodei Brodiuc de introducere a graficului orar la batozele de treer s'au obţinut rezultate însemnate în campania de treeriş din acest an.

In cadrul acestei consfătuiri Ana Ivanovna Scerbova, Gheorghe Alexandrovici Fromov, Demian Grigorievici Magdaliuc, Simion Feodorovici Cojuhari, Elena Vasilievna Stepanova şi Piotr Savatievici Balezin, membru în colegiul Ministerului Agriculturii al U.R.S.S. şeful delegaţiei sovietice pe ţară, au povestit celor prezenţi despre munca dârză pe care au desfăşurat-o oamenii sovietici care au făcut din marea Ţară a Socialismului o grădină a belşugului şi fericirii. Oaspeţii au accentuat asupra importanţei lucrării pământului cu mijloace mecanizate şi a extinderii metodelor stahanoviste.

Gheorghe Alexandrovici Fromov a arătat că îndeosebi conducerile gospodăriilor agricole de Stat trebue să se străduiască să introducă mecanizarea muncii în toate sectoarele de producţie. In sovhozul de cereale din raionul Smolensc, regiunea Altai, unde el este director, s'a pus la început problema braţelor de muncă, dar datorită mecanizării, această problemă a fost rezolvată. Sovhozul are acum 74 tractoare, 38 camioane şi o serie de alte maşini necesare executării muncilor, precum şi o fabrică de cherestea care asigură în bună parte munca în timpul iernii şi acoperă cheltuielile sovhozului. In tot timpul muncilor lucrează peste 1.000 muncitori calificaţi, repartizaţi pe diverse echipe care sunt antrenate în întrecere socialistă. Datorită muncii bine organizată se obţin anual 700 vagoane grâu, iar în sectorul zootehnic 1.000.000 litri lapte, 120.000 kg. carne, 15.000 kg. lână şi alte produse.

FOLOSIREA JUSTĂ A MAŞINILOR

Demian Grigorievici Magdaliuc, directorul SMT-Voronovsc, din raionul Râbniţa, decorat cu ordinul „Steagul Roşu al Muncii", a arătat că folosirea justă a maşinilor este posibilă numai dacă cel ce munceşte cu ele se perfecţionează în diferite cercuri de specialitate. Metodele stahanoviste sunt foarte desvoltate în sovhozurile, colhozurile şi staţiunile de maşini şi tractoare din Ţara Socialismului, ele fiind larg popularizate.

La început ele au fost aplicate pe suprafeţe mici, dar apoi au cuprins unităţi din ce în ce mai mari în toate ramurile agriculturii şi zootehniei. Cei care prin metoda stahanovistă depăşeşte planul, primeşte în plus în afară de plata ce i se cuvine, un premiu reprezentând valoarea a 15 zile din zilele muncă prestate. In afară de avantajele materiale care se dau colhoznicilor stahanovişti şi fruntaşi în muncă, Statul Sovietic acordă acestora şi numeroase decoraţii, medalii şi ordine printre care şi titlul de Erou al Muncii Socialiste.

Expunerile solilor celei mai avansate ţărănimi din lume, au fost ascultate cu viu interes de toţi cei prezenţi, consfătuirea prilejuind o puternică manifestare a recunoştinţei şi dragostei pe care oamenii muncii din regiunea Cluj o poartă Uniunii Sovietice, eliberatoarea şi sprijinitoarea noastră pe drumul făuririi socialismului.

In încheerea consfătuirii Dumitru Dejeu, prim secretar al Comitetului regional P. M. R. în numele oamenilor muncii din regiune, a mulţumit oaspeţilor pentru îndrumările date, subliniind că acestea constituie un puternic ajutor şi imbold în lupta pentru întărirea şi lărgirea sectorului socialist al agriculturii.

Vizita unui grup de membri ai delegaţiei de colhoznici, muncitori din S.M.T., tehnicieni şi specialişti în domeniul agriculturii din U.R.S.S., la gospodăria agricolă colectivă „Drum Nou" din comuna Coconi, raionul Oltenita, regiunea Bucureşti. In cliseu: oaspeţii în mijlocul colectiviştilor.

IN REGIUNEA DOLJ

Unul din grupurile delegaţiei sovietice de colhoznici, muncitori din SMT şi sovhozuri, tehnicieni şi specialişti în domeniul agriculturii, care se află în ţara noastră pentru a împărtăşi oamenilor muncii din agricultură experienţa uriaşă a agriculturii socialiste sovietice, a vizitat în cursul săptămânii trecute un număr de gospodării agricole colective, gospodării agricole de Stat, SMT-uri şi sfaturi populare săteşti, din regiunea Dolj. La încheierea vizitei, în regiunea Dolj, grupul sovietic a avut o consfătuire la Craiova cu preşedinţii şi colectiviştii fruntaşi din gospodăriile colective, cu directorii, tehnicienii şi fruntaşii în producţie dela gospodăriile agricole de Stat şi

(Continuare în pag. 4-a)